

**באי בית המישפט כבר התרגלו לתופעה של האשה
הנאמנה לבעל הנאשם והפילגש המעורבת בתיק**

האשה הסולחת

קטלן עזב את אשתו ובנו, שהיה אז בן שנה, למען אורנה אהובתו, אשר לדברי כתבי-האישום השתתפה גם היא עימו בפריצות, ונהגה לשבת במכונית ולשמור כאשר הפורצים עשו את מלאכתם בדיירות.

השופט שיחרר בערובה את אורנה, בת קיבוץ מסילות, וקבע שאסור לה לצאת מהמשק. סניגורה, לידסקי, שאל את בית-המישפט אם אורנה יכולה לכתוב מיכתבים לאהובה שישב בבית-הסוהר. גם הפרקליטות וגם השופט לא ראו בכך כל פסול, וכך הלך קטלן לבית-המעצר, כאשר בידיו הכריכים שלחה אשתו, והבטחה למיכתבים מאהובתו.

האם סלחה האשה את כל הלילות שבהם בילתה בבדידות, בידיעה שבעלה נמצא עם אורנה, האם סלחה את כל הימים שבהם טיפלה בבנה לבדה, בעוד שבעלה נמצא עם צרתה? האם באמת סלחה ובאה לבית-המישפט לא כדי לשר מוח לאידו, אלא כדי להביא לו ממתקים? אולם לא רק היא ידעה לסלוח. בבית-המישפט נראות נשים כאלה מדי פעם. נשים שבעליהן בגדו בהן, השאירו לבדן, עזבו את ילדיהם והלכו עם הנשים האחרות. לפעמים השאירו אותן במצב כלי-כלי עגום, ברחו והותירו חובות ואף דמי-מוזנות לא שילמו. ובכל זאת, כאשר הסי-

אורנה אופנהיים
האשה הביאה סנדוויצ'ים

על ספספי הנאשמים ישב גבר יפהי תואר. יוסף קטלן, ששערו שחור כי פחם, היה לבוש בגדים שחורים ששיוו לו מראה דרמטי ומושך. זה עתה עצר אותו בית-המישפט עד תום ההליכים ב-מישפט שהוגש נגדו על פריצות וגניבות רבות.

כאשר הכריז השופט דוד ולך כי קטלן יעצר עד תום ההליכים, קם סניגורו צבי לידסקי וביקש מהשופט לשחרר את לקוחו למשך 48 שעות, כדי שיהיה נוכח בניתוח של בנו בן השלוש. השופט שאל: "האם אשתו נמצאת באולם?" אשה צעירי רה, אדומת שיער, גם היא לבושת שחור, רים, קמה על רגליה. אחרי ששמע השופט פט את דברי התובע, אברהם לנדשטיין, שהתנגד לבקשה, החליט שלא להיענות לה. למרות הבנתו את דאגת האב, כאשר ליוו השוטרים את קטלן במדי רגות לבית-המעצר, רצה אחריהם אשתו ובידה כריכים, סיגריות וממתקים, והתיי חננה בפני השוטרים שיתנו אותם לבעלה.

לא היה בכך שום דבר יוצא-דופן, כאשר אשה נאמנה ואוהבת מלווה את בעלה בשעותיו הקשות, המיוחד במיקרה זה היה שלצידו של קטלן, על ספספי הנאשמים ישבה אדמונית אחרת, אורנה אופנהיים, חברתו לחיים בשנתיים האחרונות.

כאשר נודע הזיכוי, ועד שיצאו המזוכים מהמעצר, זרחה אוליביה מאושר. רק מי שנכח בכל המישפט יכול היה לזכור את העובדה המדהימה, שהאליבי של בעלה היה מבוסס על בילוי סוף שבוע עם אהובתו בטבריה.

אוליביה התעלמה לחלוטין מהאליבי של בעלה. היא לא אמרה מילה על האשה האחרת שאיתה בילה בעלה, למרות שכל פרט מסיפור הבגידה לא נותר בגדר סוד אחרי עדותו של בכר בבית-המישפט. אוליביה ידעה לשכוח. רק עורכדיין ציי-

אדי זלצה בן-ניסן
טרמפיסטית בת-16

ניקנים במיקצת, ציטטו אותה כאילו אמרה אחרי הזיכוי: "טוב, עכשיו לפחות הוא יהיה כמה לילות בבית." המיקרה הבולט ביותר היה של לאה בן-ניסן. היא הכירה את בעלה, אלי, כאשר היו שניהם בני 13, תושבי שכונת התיקווה. אהבתם הגדולה היתה לשם דבר בשכונה. הם נישאו כאשר היו בני 18. אלי פתח נגריה וראה הצלחה במלאכתו. לזוג נולדו דו שלושה ילדים, והם עברו לגור בדיירת פאר בבתי-ים. גם מכונית היתה להם, אך היתה זו דווקא המכונית שהביאה לטרגדיה.

באחת מנסיעותיו לבתי קליניטים, לקח אלי טרמפיסטית בת 16. צעירה שמרמונת בשם שלומית חלפון. השניים החי-

תכן הבעל ונתפס עליידי המישטרה, ידי ענה האשה לסלוח ולהעניק לו את כל העזרה והאהבה שהיה זקוק להם.

אליבי עם אהובה

כאשר נשפכה השמפניה כמים בעת הזיכוי של המשת הנאשמים ברצח חאגי כחיל, היתה אוליביה עמר הבולטת בנשים. הצעירה השתלחורת, בעלת העיניים הענקיות ליוותה את בעלה אלברט ("בבר") עמר בעיקבות, דרך כל שלבי המישפט. היא לא החסירה ישיבה אחת, ואפילו השוטרים בבית-המישפט הכירוה.

אזכרט ואוליביה עמר
סוף-שבוע עם פילגש בטבריה

ליפו מיספרי טלפון. אחרי 15 שנות נישואין מאושרות, הרגיש אלי בן ה-33 משיכה חזקה לאשה אחרת. שנה שלמה נמשך הרומן הסודי בין אלי לשלומית. לאה, היתה כלי-כך בטוחה באהבתו של בעלה שלא האמינה לקול האנונימי שסיפר לה בטלפון כי לבעלה יש אהובה.

אבל השיחות תכפו והלכו, הקול כבר לא היה אנונימי יותר, ולאה ידעה לזהות את קולה של צרתה, שהיתה עדיין קטינה. אלי הכחיש הכל בפני אשתו, אבל, כאשר התגייסה שלומית לצבא, עזב אלי את הבית על-מנת לגור איתה. הוא חזר הביתה לזמן קצר, ושוב עזב. הפעם שוחח ררה שלומית מצה"ל, שלושה חודשים אחרי גיוסה, ועברה לגור עם אלי בדירה ששכרו.

אלי שהיה עד אז אב מסור ובעל נאמן, ויתר על חברת ילדיו לשנה תמימה. לאה ידעה סבל רב. היא התרוצצה ממקום למקום כדי למצוא את בעלה, נהגה לארוך לו ליד בית הוריו כדי למצוא אותו, אבל לא הצליחה. היא התר-לונגה במישטרה על שלומית אשר המי שיכה להסרידה בטלפון. "מדוע היא ממ שיכה להתעלל ביי? הרי היא כבר לקחה את בעלי, מדוע היא מטלפנת לי בשעות הלילה המאוחרות ומציקה לי? מה עוד היא רוצה ממני?" כך שאלה לאה את אביה של שלומית, אשר חיפש גם הוא את בתו הסוררת.

היתה זו המישטרה אשר מצאה את אלי ואת שלומית. היא מצאה אותם על שפת-הים, כאשר במסוה של זוג אור-הבים נהגו לפרוץ למכוניות ולגנוב את תכולתן. הם עשו זאת בשיטתיות במשך קרוב לשנה, ובחדרם השכור נערם אוצר בלום של חפצים גנובים שאיש לא השי-תמש בהם.

כאשר הובאו לתחנת המישטרה נשבר אלי ובכה. וסיפר כמה הוא מצטער על מעשיו ועל העוול שגרם למישפוחו. השוטרים באו לביתה של לאה לשאול אם היא רוצה לפגוש את בעלה, והיא הסכימה. בפעם הראשונה שבאה לתחנת המישטרה ביקשה לבוא עם ילדיה, והשוטרים רים הסכימו להפגיש אותם במקום שבו לא יראו הילדים מדי מישטרה, ולא יבינו כי אביהם עוצר. הפגישה המישפחה תית הראשונה אחרי שנה היתה קורעת לב. הבת הבכירה התעלפה, אלי התמטט בבכי סוער, וביקש סליחה ומחילה. לאה סלחה והבטיחה לקבלו בחזרה כאשר יסיים את רציני עונשו. מבית-הסוהר כתב לה אלי מיכתבי אהבה לזהטים כמו בתקופה שלפני הגיוסו.